

**PER UNES POLÍTIQUES PÚBLIQUES DE COOPERACIÓ
COMPROMESSES, DE QUALITAT I TRANSFORMADORES**
XXXV AGO – Barcelona, 2 de març de 2013

Catalunya té una llarga trajectòria, reconeguda internacionalment, treballant en desenvolupament social i establint compromisos de col·laboració amb els països empobrits, fruit de la feina realitzada per moltes catalanes i catalans durant les darreres dècades. No obstant, en el context de crisi econòmica actual es qüestiona el model que lluita per a establir i ampliar una política pública de cooperació al desenvolupament de qualitat i transformadora. Una política pública compromesa en promoure iniciatives de foment de la pau, en treballar pel desarmament global, els drets humans i els drets col·lectius dels pobles, així com per construir un món més just i solidari, en equilibri ecològic i sostenible. Una política pública de cooperació que contribueixi a l'eradicació de la pobresa i la denúncia de les causes que l'originen. Així doncs, tots el esforços esmerçats en aquest sentit s'ensorren deixant pel camí no només les formes i el contingut de la feina feta, sinó també la voluntat del poble de Catalunya de treballar en aquesta direcció.

La voluntat política de desmantellar la política pública de cooperació al desenvolupament s'evidencia en les successives retallades al ja insuficient pressupost que s'hi dedicava (disminució d'un 80% del pressupost des de 2010), per tal de garantir l'assoliment del 0,7% dels ingressos corrents incondicionats de la Generalitat destinats a cooperació al desenvolupament el 2010, tal i com establia l'anterior Pla Director de Cooperació al desenvolupament 2007-2010, i per tant incomplint el mandat legal del Parlament de Catalunya i el compromís de l'Estat espanyol de dedicar, el 2012, el 0,7% del seu PIB a l'Ajuda Oficial al Desenvolupament.

Tanmateix, aquesta no és l'única forma en la que es tradueix la manca d'aposta del Govern de la Generalitat per a una política pública de cooperació al desenvolupament forta. Altres exemples no menys significatius són els impagaments a les ONGs del sector, deixant aturats molts projectes, i val a dir moltes vides, la manca de diàleg amb els actors al terreny i la falta de consideració per la seva experiència, així com la negligent relació amb als processos de diplomàcia pública que s'han generat en tots els àmbits de la societat civil els darrers anys. En l'àmbit institucional cal esmentar la desaparició de la Comissió de Cooperació i Solidaritat del Parlament, per donar lloc a la nova Comissió d'Acció Exterior, Unió Europea i Cooperació (CAEUEC), on les polítiques de cooperació hi queden dissoltes, així com la situació del Consell de Cooperació al Desenvolupament de la Generalitat, on moltes de les entitats membres reclamen poder participar activament de l'agenda i els continguts de l'acció exterior del govern de Catalunya. Tot això, sumant-hi les polítiques de cooperació endegades el darrer temps amb un accentuat caire economicista, fa plantejar-nos quin és el futur de la cooperació pública catalana.

Des del moviment associatiu juvenil ens preguntem més que mai quin és d'ara en endavant el paper dels actors juvenils en aquest àmbit. El que tenim clar és que no ens faran dimitir de la nostra responsabilitat. En la conjuntura actual, si d'una banda la societat civil està cansada, d'altra banda aquesta està cada cop més mobilitzada, organitzada i conscient del seu paper. A més a més, la globalització és una realitat

tangible i els canvis es produeixen a tot arreu, no només a Catalunya. En aquest escenari, cal esperar que les institucions aprofitin el seu capital humà, l'experiència de la feina ben feta, les sinergies i els vincles per tal de donar a Catalunya un encaix al món que dignifiqui la seva trajectòria.

No obstant, cada vegada més estem navegant cap a una altra direcció. És un error de concepte pensar en la cooperació únicament com a una eina per a les relacions exteriors, projectant aquesta imatge cap a fora i sense construir-ne l'estratègia conjuntament des de dins, repensant i reconstruint la cooperació que volem per a Catalunya. Així, **el CNJC, en qualitat de plataforma del moviment associatiu juvenil de Catalunya:**

1. Lamenta el desmantellament de les polítiques públiques de Cooperació i la progressiva privatització del sector.
2. Posa en valor la política pública de cooperació catalana construïda conjuntament en els darrers anys, conseqüència del consens social i polític, així com l'aposta unànime per mantenir-la.
3. Insta al Govern de Catalunya a promulgar una política pública de cooperació al desenvolupament en consens amb la voluntat de la societat civil catalana i dels actors en el terreny.
4. Demana coherència entre l'acció exterior catalana i estatal i les seves polítiques públiques, tals com la migratòria, ambiental, comercial o financera, i el desplegament d'accions d'ajuda al desenvolupament en altres països.
5. Demana uns processos més oberts i uns espais de participació més amplis per a la societat civil organitzada en la presa de decisions sobre l'acció exterior catalana, en especial en matèria de cooperació al desenvolupament.
6. Demana el foment i promoció de polítiques d'educació pel desenvolupament i una aposta per l'educació global i processos cap a la transformació social i l'empoderament ciutadà.
7. Demana al Govern que es comprometi a assolir, en un futur pròxim, el 0,7 per cent dels ingressos corrents incondicionats de la Generalitat, així com assolir el que correspondria a la Generalitat sobre el 0,7% del PIB de Catalunya.

Assumim la nostra responsabilitat col·lectiva en defensa del dret a la pau, dels drets humans i del desenvolupament dels pobles. Per això mostrem la nostra ferma decisió d'aportar els nostres mitjans i voluntat a aquesta finalitat, ja que entenem que són drets universals i inalienables.